

Severin Šali | Večerna pesem

Horizonti daljni so lahko zastrti
z lučjo, ki potaplja se v objem Zapada.
Večajo se sence ko odsevi Smrti,
cvetje zašlih žarkov mi na pot odpada.

Gôre v mrak blesteče črtajo obrise,
kakor gotski stolpi sanjajo grebeni.
Noč molčeča v loku pada čez previse,
človek se izgublja med čeri na steni.

Iz vseh dob minôlih mi pojo zvonovi.
Slišim zvoke zemlje in drhtenje polja,
mimo mene davni stopajo rodovi,
ki sem z njimi vezan v večni red vesolja.

Dragi moji dedje, ki ste skromne hiše
tukaj si gradili, brazde zaorali —
kdo nad njimi svoje temne znake riše
in grozi semenom, ki ste jih sejali?

Ali res ognjišča bomo pogasili,
mučeni od časa znamenj in tesnobe?
Ali res planjave bodo nam pokrili
križi, posejani na tihotne grobe?

Veter vseh stoletij vpleta se med veje,
naših rek šumenje z godbo me opija,
ptički ščebetajo v gnezdih žive meje —
jaz pa žalost tožim kakor Jeremija.

Sklonjeni nad knjigo let, ki so minula,
dnevi žalostinke pojejo med nami
in na grob, kjer moja je mladost usnula,
so odšli spomini, tihi in s solzami.

Žal za nedosežnim mi skoz misli hodi,
ko v razorih gledam meje mlade setve.
Nekdo mi korake k vašim ognjem vodi,
skupaj počakali bomo zrele žetve.

Tu zdaj pojem tebi, Večni, hvalne speve
za rodove davne, dole in pobočja.
Moja pesem prosi Te v večerne dneve:
Ne izpusti zemlje naše iz naročja!